

มือปืน ตาเหล่

ว. ธีระพงษ์

★
หัสนิชาข สามเกลอ
ขนานแท้ แลหาอ่านยาก
แบบปกอนรักเชิของเดิม
ไว้ทั้งหมด เหมาะสำหรับ
★
สะสมและอ่าน
เพื่อย้อนจำขันเ็นอดีต

จำอย่าง

ประพันธ์สารสิน

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สารหนังสือชีวิต

พล ★ นิกร ★ กิมหงวน

จาก

ศาลาโกกเกน

ตอน

มือปืนตาเหล่

ผ. อิมหงวน/๕๗.

มือปืนตาเหล่

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปรานี อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลทศิย์ สิทธิชัยกิจ

ที่ปรึกษาของทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจันต์ ปัญจพรรค์,
ปองพล อติเรกสาร (พอด อติเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ตีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๐๖ ใน ศาสดาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

มือปืนตาเหล่. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.

80 หน้า.

1. หัตถนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-03-2

ราคา ๔๙ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๕-๕๗๙๙

โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๙๑๒ <http://www.praphansarn.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แปดน พริ้นท์ติ้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เศรษฐาภา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิธ จิระเมธากุล,

บุญเลิศ สีอุไรย์, วีรชัย ศรีเจริญรัตน์, อติเรก ศรีวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อาทร เศรษฐาภา

บรรณาธิการบริหาร : จำเนียร พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิ่มอนงค์

รูปเล่ม : ประพันธ์สาส์น กราฟิก กรู๊ป พิสูจน์อักษร : พิมพ์อักษร จิตเที่ยงตรง

คำนิยม

ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสตางค์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาซื้อหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ดวงศึกษา ประพันธ์สาส์น บันลือสาส์น และเพลนิจิตต์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ดวงศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิม คือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ 'ศาลาโกหก'

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน ‘สมิงเขาใหญ่’ ในฉบับปฐมฤกษ์

‘ศาลาโกหก’ ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามซื้อทุกเดือน
‘ศาลาโกหก’ เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุมเนื้อหอม, คดีหลอดเด็ก, ไปโลกันตร์
จะเข้ผีสิง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด ‘ศาลาโกหก’
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน

พล.ต.ต.พีระพงศ์ ตามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์

กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่างบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอรรถรยภาพของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้วงการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรักโศกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องปู้ตื่นเต้นเร้าใจบูชาความเทียง
ธรรมเนียมถูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เสือดำ, เสือใบ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโดดเด่นให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถนิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
ดร.ติเรก เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพากุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเล็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถนิยาย
สามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๙๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมกัน
มาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากให้อ่านคลายความ
เคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการ
ดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็น
เสมือนการบันทึกและพิจารณาสังคมตลอดมาว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทร-
ปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๖ เป็นหนังสือขนาด ๘
หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์ดวงกมลศึกษา ของนายกิมทรวง แซ่แต้
และ นายสุพล เทชะธาดา ในเวลานั้นเขมเป็นผู้จัดพิมพ์
(ต่อมานายสุพล เทชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์
ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือ
ในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หัวเราะว่า ราคาเยา เขาสมอง
นี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าบทนำ กวี
โหราร ตอบจดหมายแฟนฯ เรื่องราวต่างแบบมโนสาเร่ นิยาย
สั้นจบในฉบับเป็นตอนๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นสามเกลอ
เล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีสามเกลอ)
โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็น
กำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ คน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบฟ็อกเก็ตบุ๊ก เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปราณี อินทรपालิต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรपालิตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรपालิต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรपालิต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายืดอกอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรपालิต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

สำหรับผู้อ่านนั้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานชิ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการให้ได้อรรถรส
เพิ่มขึ้น คงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องนึกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชุด
นี้นั้น ได้รังสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สุนกสนาน และเปี่ยมด้วย
อรรถรส เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ ถ้านักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าจะเป็นการเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาจารย์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีสันทให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

ถ้านักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
สามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้อ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ศาลาโกหก พิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๐๖

อาเลี้ยกิมหงวน ไทยแท้ มหาเศรษฐีหมายเลขหนึ่ง
แห่งประเทศไทย และนักธุรกิจชั้นนำเป็นผู้มีอิทธิพลใหญ่
ยิ่งในการค้าข้าวทั้งในและนอกประเทศ ทั้งนี้เพราะ
นอกจากเลี้ยหงวนของเรามีโรงสีไฟริมแม่น้ำเจ้าพระยาใน
เขตจังหวัดพระนครและธนบุรีตั้ง ๑๐ โรงแล้ว เขายังมี
ทุนหมุนเวียนในการค้าข้าวนับ ๑๐๐ ล้าน

แน่นอนละ พ.อ.กิมหงวน นายทหารพิเศษของกอง
ทัพบกไทย นักธุรกิจคนสำคัญย่อมสามารถออกคำสั่งให้
ราคาข้าวสารในท้องตลาดขึ้นราคาหรือลดราคาลงได้อย่าง
ไม่มีปัญหา

แต่กิมหงวนเป็นพ่อค้าที่เห็นอกเห็นใจคนจน การ
ประชุมพ่อค้าข้าว ซึ่งแต่ละคนล้วนแต่เป็นนักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่
มีเงินเป็นตังๆ ได้กระทำติดต่อกันมาหลายวันแล้ว พ่อค้า
ข้าวส่วนมากเป็นนักเล็งผลเลิศ ต้องการผลกอบโกยเงินเข้า

กระเป๋าท่างมีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า ราคาข้าวสารในประเทศที่มีจำหน่ายตามท้องตลาดในเวลานี้ต่ำเกินไป ควรจะเพิ่มขึ้นอย่างน้อยก็ต้องขายถึงละ ๕๐ บาท สำหรับข้าว ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ถึงอย่างไรประชาชนก็ต้องซื้อ เพราะข้าวสารเป็นเครื่องอุปโภคที่จำเป็นในการดำรงชีวิต ใครจะเลี้ยงไปกินก๋วยเตี๋ยวหรือกวยจั๊บก็ต้องทำจากแป้งข้าวเจ้าคือข้าวสารอยู่นั่นเอง

เลียบหงวนไม่เห็นด้วย เขาแถลงต่อที่ประชุมอย่างเด็ดขาดว่า

“ผมจะไม่ยอมให้ราคาข้าวสารขึ้นราคาไปกว่านี้ ราคาที่ซื้อขายกันตามท้องตลาดทุกวันนี้ก็แพงแยะแล้ว นึกถึงคนจนบ้างซิไฉน พวกคุณมีเงินเป็นล้านๆ ยังจะโลภโมโหสันไปถึงไหน รู้หรือเปล่าว่าทุกวันนี้ก็มีประชาชนไม่ใช่น้อยที่ต้องซื้อข้าวสารหุงกินมือละติตร แล้วจะเอายังไงอีก จะให้พี่น้องชาวไทยของเรากินหญ้าต่างข้าวยังงั้นรึ คนไม่ใช่มันะไฉนขอโทษที่ผมพูดไม่เพราะ”

ที่ประชุมต่างชี้แจงแสดงเหตุผลให้เลียบหงวนเห็นว่าคนจนไม่ใช่บิดาของตน จะเดือดร้อนอดอยากอย่างไรก็ช่าง ถ้าขึ้นราคาข้าวสาร บรรดาพ่อค้าข้าวก็จะได้เงินเพิ่มขึ้นอีกคนละหลายล้าน เลียบหงวนเดือดดาลขึ้นมาก็ร้องตะโกนลั่น

ห้องประชุม

“พวกคุณใจดำอำมหิตมุ่งหวังแต่เงินเท่านั้น อ้าวจะไม่ยอมร่วมงานกับพวกนี้อีกแล้ว เก้าเจ้ง ทุกคนคิดบ้างไหม ตายไปแล้ว เราเอาอะไรไปได้บ้าง อ้าวทำไมได้ มีแต่อ้าวจะหาทางลดราคาข้าวสารให้ถูกลงไป ต่อไปนี้พวกคุณอย่ามายุ่งกับผม ผมทำงานซื้อขายข้าวตามลำพังดีกว่า ถ้าพวกมึงขึ้นราคาข้าวสาร กูจะลดราคาสู้กับพวกมึง ประทานโทษ ผมโมโหมากเกินไป เลยพูดมึงกุหยาบคายไปหน่อย อย่าถือสาหาความเลยครับ”

แล้วมหาเศรษฐีกิมหงวนก็ลุกขึ้นเดินออกจากห้องประชุม โดยไม่แคร์ว่าพรรคพวกจะโกรธเคืองเขา

อาเลี่ยได้รับบัตรสนเท่ห์ถูกขู่คุกคามจะเอาชีวิต

บัตรสนเท่ห์ที่ตัวอักษรพิมพ์ดีดฉบับหนึ่งถูกส่งมาที่บ้าน “พิชราภรณ์” โดยทางไปรษณีย์ มีข้อความว่า ถ้าภายใน ๓ วันนี้ กิมหงวนไม่ยอมร่วมมือขึ้นราคาข้าวสาร เขาจะถูกยิงทิ้งอย่างไม่มีปัญหา กิมหงวนอ่านจบก็หัวเราะชอบใจ แล้วเอากะดาษจดหมายบัตรสนเท่ห์แผ่นนั้นใช้เป็นกระดาษชำระด้วยความเจ็บใจ ต่อมาในวันรุ่งขึ้นจากวันที่เขาได้รับบัตรสนเท่ห์ อาเลี่ยของเราก็ถูกขู่ทางโทรศัพท์

“ได้รับจดหมายเตือนของเราแล้วไม่ใช่หรือครับ อาเลี่ย”

“เออ ได้รับแล้ว อ้าวไม่ใช่พ่อลื้อและลื้อก็ไม่ใช่ลูกอ้าว ไม่ต้องมาเตือนอ้าวหรอก ยิ่งก็ยิ่งกันไว้ย พบกัณวันนี่ยังได้เอาไหมละ < โมงเย็นไปพบอ้าวที่กองปราบปรามสามยอด ควลปิ่นกันที่นั่น”

“ฮันแน จะหลอกผมให้ไปติดกับตำรวจละซี ขึ้นไปครับ อาเลี่ย เมื่ออาเลี่ยไม่ยอมร่วมมือกับพวกพ่อค้าข้าวก็ดีแล้ว เราให้เวลาพรุ่งนี้อีกวันเดียว เมื่อครบกำหนดเวลาอาเลี่ยไม่ยอมขึ้นราคาข้าว เราจะส่งมือปืนไปจัดการกับอาเลี่ย”

กิมหงวนแหกปากหัวเราะลั่นบ้าน

“ส่งมาได้เลยลูกรักของเตี้ย มือปืนหรือตึนปิ่นก็เรียงหน้าเข้ามาเถอะ คนอย่างเลี้ยหงวนนักลู้และนักบู๊ไว้ย เรื่องยิ่งกันมันเรื่องเล็ก กลัวจะไม่แน๊ะซีเพื่อน”

“ฮ้อ แน๊ะซีครับเลี้ย อาเลี่ยมีเวลาที่จะได้เห็นโลกจนถึง ๑๙.๐๐ น.ของวันพรุ่งนี้เท่านั้น ควรจัดการทำพินัยกรรมเสียให้เรียบร้อย งานการอะไรที่ยังค้างค้ำอยู่ก็ทำให้เสียให้เสร็จ”

“ช่างกู” อาเลี่ยตวาดแว๊ด “แกแน่จริงบอกกันหน่อยเถอะวะว่าแกเป็นใคร”

ผู้พูดสายคุกคามกิมหงวนหัวเราะอย่างขบขัน

“ขึ้นบอกผมก็ติดคุกเท่านั้น”

“อ้าว นั่นแกไม่ได้พูดมาจากในคุกหรือนั่น แกพูดมา

จากไหนล่ะ”

“โทรศัพท์สาธารณะแห่งหนึ่งครับ อย่าพยายาม
หลอกलोให้ผมตกหลุมพรางของอาเลี้ยหน้อยเลย เลิกกันนะ
ครับ”

เมื่อ พ.อ.กิมหงวนเล่าเรื่องนี้ให้คณะพรรคของเขาฟัง
พล, นิกร และนายพลติเรก ก็เห็นว่าพวกพ่อค้าแกลังชั่วชั่ว
อาเลี้ยมากกว่า เพราะการฆ่าคนไม่ใช่เรื่องเล็ก ใครจ้าง
มือปืนมาฆ่าเลี้ยหงวน ถ้าเกิดพลาดพลั้งมือปืนถูกรวบตัวได้
มันก็คงชดทอถึงผู้จ้างซึ่งเป็นนักธุรกิจคนสำคัญ ผู้จ้างก็
ต้องมีธุระไปติดตะรางแน่ๆ ในฐานะจ้างหรือวานคนฆ่าอาเลี้ย
กิมหงวน

พล พัทธราภรณ์ พันเอกรูปหล่อได้พูดให้กำลังใจ
กิมหงวนเพื่อนเกลอของเขาอย่างแบายคายว่า

“ทำให้สบายอ้ายเลี้ย คนเราถ้ากลัวคำชั่วของใครๆ เรา
ก็ทำอะไรไม่ได้ กลัวอะไรวะ ถึงที่แกก็ตาย ถึงไม่ถูกฆ่าตายก็
เป็นลมตายหรือเจ็บตาย ถ้ายังไม่ถึงที่ต่อให้เอาปืนใหญ่มาตั้ง
ยิงแกที่หน้าบ้านเรา แกก็แค่ลี้วคลาด อ้ายพวกนั้นคงจะชู่แก
มากกว่า”

“แต่กันก็ชักปอดๆ เหมือนกันวะ กันอยากจะแก่ตาย
มากกว่าถูกยิงตายโวย ขอให้กันมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสัก ๑๕๐

ปีเท่านั้น ถึงจะตายก็ไม่ว่า”

นิกรพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“อีก ๑๕๐ ปีแกก็ทำอะไรไม่ได้แล้วแม้แต่ชื่อของแกเอง
แกกินน้ำแกก็ต้องใส่ตะบันดำกินแล้ว”

ศาสตราจารย์ติเรกมองนิกรอย่างหมั่นไส้

“มีเยี่ยงอย่างที่ไหนจะต้องตะบันน้ำกิน”

นิกรอมยิ้ม “ก็น้ำแข็งยังงล่ะ”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ อาลัยกิมหงวนมองดูหน้า
พลแล้วถอนหายใจเอือกใหญ่ พูดขอความเห็นพลว่า

“กันไปแจ้งความให้ตำรวจเขารับรู้ไว้ดีไหมวะ”

“ตามใจแกสิ แต่อย่าลืมว่าแกเป็นทหารผู้ใหญ่มียศ
เป็นพันเอก มีสิทธิพิเศษพกอาวุธติดตัวได้ไม่ว่าจะเป็นปืนพก
ปืนกลมือหรือระเบิดมือ เพราะพวกเรามีฐานะเป็นผู้ช่วยติเรก
นักวิทยาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญสรรพอาวุธของกองทัพไทย แก
ไม่ขายหน้าพวกตำรวจที่โรงพักก็ไปแจ้งความเถอะ พวก
ตำรวจเขาจะต้องอึ้งเยาะแก หว่าแกเป็นกระต่ายตื่นตูม หรือ
เป็นกาตาแววเห็นธนู แกควรจะคุ้มรักษาตัวของแกเองได้ และ
ถ้าหากว่ามีมือปืนมันบุกเข้ามายิงแกในบ้านเรา หรือต่อหน้า
พวกเรา เราก็คงจะจัดการกับมือปืนได้เรียบร้อย คนเรามัน
อยู่ที่กำลังใจโง่ๆ ถ้าจิตใจเข้มแข็งก็ยากที่ใครจะมาทำร้ายเรา

ได้ เพราะเรารู้ตัวและระวังตัวอยู่แล้ว
อาเลี้ยยืมออกมาได้

“จริงของแก้ายพล เอาละ ให้มันรู้ไปที่เถอะวะว่ากัน
จะถูกฆ่าตาย”

แล้วกิมหงวนก็ค่อยๆ ลืมเรื่องที่เขาถูกคุกคามจาก
พวกพ่อค้าข้าว จนกระทั่งตอนค่ำวันต่อมา

๑๙.๐๐ น.เศษ คณะพรรคสี่สหายกับสีกางและท่าน
ผู้ใหญ่ทั้งสองคือเจ้าคุณปัจจนิกฯ และคุณหญิงวาดได้ร่วม
รับประทานอาหารค่ำกันอยู่ในห้องรับประทานอาหารและ
สนทนากันไปพลาง เรื่องที่พูดคุยกันก็คือเรื่องพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถเสด็จ
ประพาสญี่ปุ่น ซึ่งสมเด็จพระจักรพรรดิ, พระบรมราชินี และ
รัฐบาลญี่ปุ่นได้ถวายการต้อนรับพระประมุขแห่งชาติไทย
ทั้งสองพระองค์อย่างสมพระเกียรติ

อาเลี้ยกิมหงวนนึกขึ้นได้ว่า ขณะนี้เกินเวลาที่เขาถูก
ขังเส้นตายมาหนึ่งชั่วโมงแล้ว พอคิดได้เช่นนี้อาเลี้ยก็เริ่ม
เลี้ยขวัญอีก เขาก็เหมือนกับเศรษฐีทั้งหลายที่มีความรักตัว
กลัวตาย เลี้ยหงวนรวบซ่อนล้อมไว้แล้วหันไปทางเจ้าแห้ว
ซึ่งนั่งจ้องคอยรับใช้อยู่มุมห้อง

“แห้วโว้ย แก่ออกไปดูซิ ประตูรั้วหน้าบ้านบานเล็กปิด

หรือยัง ถ้ายังก็ปิดไฟกลอนเสีย”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วลุกขึ้นยืนพาตัวเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหาร นวลลออมองดูสามีของหล่อนอย่างขบขัน

“กลัวอ้ายพวกพ่อค้าข้าวจะส่งคนมาฆ่าเอี้ยหรือคะ”

“แะยะๆ เปลา่จ๊ะ”

“แล้วทำไมทานข้าวได้เพียงสองสามคำเท่านั้นล่ะคะ หน้าตาก็ซูบซีดผิดปกติ เอี้ยคิดว่าเอี้ยจะอยู่ค้าฟ้าหรืออย่างไร”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้นทันที

“กินเถอะน่าพ่อหงวน กับข้าวดีๆ ทั้งนั้น เห็นอ้ายกรไหมล่ะ ก้มหน้าก้มตากินเออะๆ”

เจ้าคุณปัจจุนี้กๆ กล่าวขึ้นบ้าง

“เมื่อตอนเย็นเราคุยกัน อาก๊ีบอกแกแล้วว่าชีวิตคนไม่ใช่ผักปลาไฉ้ย จะมาฆ่ากันง่ายๆ ได้อย่างไร บ้านเมืองยังมีชื่อมีแปะ”

กิมหงวนผินยิ้ม

“ถูกละครับ บ้านเมืองมีชื่อมีแปะ แต่ถ้าคนเรามันยอมติดคุกแล้วมันทำได้ทั้งนั้นไม่ใช่หรือครับ สมมุติว่าพ่อค้าข้าวมันเสียเงินสักแสนบาทจ้างมือปืนมาฆ่าผม อ้ายหมอนั่นมันยอมติดคุกเพื่อให้ลูกเมียมันมีความสุข ผมก็เท่งทิ้งเท่านั้นเอง”

นั่นทว่า “อาเลี้ยรักตัวกลัวตายอย่างนี้แล้วจะไปทำอะไรได้คะ”

“ก็ผมจะต้องไปทำอะไรล่ะ นอนอยู่บ้านกินเงินดอกเบี้ยเงินฝากในธนาคารและคอยแบมือรับเงินปันผลตามบริษัทต่างๆ ผมก็เหลือกินเหลือใช้แล้ว” แล้วเขาก็หันมาทางนิกรซึ่งกำลังสนใจกับการบรรจุกะเพาะ “กรเว้ย”

“หือ”

“ขอยืมหลวงพ่อก็คอกแกล่น้อยเถอะวะ สวมไว้แล้วค่อยอุ่นใจหน่อย”

“ของแกลไปไหนล่ะ” นิกรถามเสียงคับปากเพราะปลาหมึกผัดเข้าไปอยู่ในปากจนหาที่ว่างไม่ได้

“อยู่ แต่กันมีหลวงพ่อสวมเตี๊จวัตระฆ้ององค์เดียว ขอยืมของแกลมาให้กันค้ลองคอกพออุ่นใจสักสามสี่วันเถอะวะ”

นิกรปลดकु้มเสื้อเชีตฮาวายเมืคบนออก 2 เมืคแล้วปลดสร้อยคอกทองคำหนัก ๕ บาท มีพระเครื่องรางชั้นดี ติดกับสายสร้อยประมาณ ๑๐ องค์ออกมาจากคอกของเขาส่งให้กิมหงวน

“อย่าให้หลวงพ่อกันชำรุดเสียหายนะโว้ย”

กิมหงวนพยักหน้า ยกมือที่กำลังสายสร้อยและพระขึ้นไหว้แล้วสวมใส่คอกของเขา รวมกับสร้อยคอกทองคำหนัก ๑๐

บาท เส้นเกือบเท่าหัวแม่มือที่อาเลียสวมอยู่เป็น ๒ เส้นด้วยกัน เมื่อมีหลวงพ่อกุมกันตั้งหลายองค์ ขวัญและกำลังใจของเลียหวนก็ดีขึ้น

“ค่อยยังชั่วหน่อย มีทั้งสมเด็จพระสังฆราช, ท่านประธาน, ชุนแผน, นางพญา, พลูจีบ, หลวงพ่อแก้ว, หลวงพ่อทวด, ท้ายย่าน, คลองตะเคียน, ปิตทวาร, และหลวงพ่อรอด อย่างนี้ ปีนก็ปีนเถอะวะ” กิมหงวนพูดยิ้มๆ

ประไพหัวเราะคิกคักแล้วแกล้งกระเข้าอาเลีย

“แต่ว่าตอนหัวค่ำอย่างนี้หลวงพ่ot่านมักจะจำวัดนะคะอาเลีย แล้วก็ท่านอยู่รวมกันหลายองค์ ท่านมักจะเกรงใจกัน ต่างองค์ต่างก็เกี่ยงให้อีกองค์คอยรับลูกปืน”

เลียหวนสะอื้นโหยง

“อย่าพูดให้ใจเสียนาคูณไฟ”

ประภาเลื่อนจานใส่ผลไม้ขนาดใหญ่มาให้กิมหงวน

“ทานผลไม้เสีชีคะอาเลีย”

“ขอบคุณครับ ผมกินอะไรไม่ลงแล้ว มันเหมือนกับมีใครกระซิบข้างหูผมว่าอ้ายพ่อค้าข้าวมันส่งมือปืนมาที่นี่แล้ว”

“โถ” ภรรยาของ ตร.ติเรกคราง “บ้านของเราแท้ๆ ยังจะกลัวมันอีก”

เจ้าแห้วเดินยิ้มกริ่มเข้ามาในห้องและตรงเข้ามาหา

เลี้ยทงวน

“รับประทานประตุน้ำบ้านทั้งบานใหญ่และบานเล็ก
ปิดเรียบร้อยแล้วครับ แต่ว่า...หน้าประตูรับประทานมีคนแต่ง
ชุดคำยีนอยู่คนหนึ่ง”

กิมหงวนเห็บวาบไปหมดทั้งตัว

“รูปร่างหน้าตาเป็นยังไฉนะ” เขาถามโดยเร็ว

“รับประทานหน้าตาก็เหมือนผู้ชายแหละครับ ข้า-
รูปร่างผอมกะหร่องเหมือนขี้ยาครับ ผมเห็นมันมองเข้ามา
ในบ้านเราครับ”

“มันถืออะไรหรือเปล่า”

“รับประทานถือปืนพกครับ”

อาเลี้ยสะดุ้งเฮือก

“ฮ้า”

“จริงๆ ครับ รับประทานมันคงปืนเล่นเลี้ยด้วย แต่
ว่าท่าทางมันไม่เหมาะที่จะเป็นมือปืนหรอกครับ รับประทาน
ผมคิดว่ามันควรเป็นคนไข้ของโรงพยาบาลโรคปอดที่ถนนทง
มากกว่า”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอื๊อกหันมามองดูพล พัชรารภณ์

“แยละไฉนพล ชีวิตของกันไม่ปลอดภัยเสียแล้ว ขอขม
หลวงพ่อกี้ที่ห้อยคอแกหน่อยซิละ”

“พอแล้ว” พลตวาดลั่น “ตั้งสองพวงก็มากมายแล้ว”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“ขึ้นไปเอาหลวงพ่อบาบุญที่ห้องอาตมาคล้องคอซี
พ่อบาหวน องค์ยาวตั้งศอกกว้างเกือบคืบ รับรองว่ากันปิ่นได้
แน่ๆ แขนงไว้ที่หน้าอกก็เหมือนกับมีเกราะคุ้มกันตัว อย่าไป
เชื่อยายแห้วมันนักเลง คนที่ยืนอยู่หน้าบ้านเราก็คงเป็นคน
แถวนี้ เขาอาจจะถือไม้ตีพริกหรืออะไรอื่นๆ ลักอย่างหนึ่ง มัน
มีดแล้วยายแห้วก็เลยทักทักเอาไว้ว่าหมอนั่นถือปิ่นพอก”

พลพูดนับสนุนมารดาของเขา

“เชื่อยายแห้วแกก็ออกถูกเป็นถึง ยายแห้วนะมัน
กะล่อนแล้วที่ชี้ขลาดตาขาว ทำใจให้สบายเถอะวะ”

ทันใดนั้นเองนันทาเมียรักของพลก็หัวร้องขึ้นสุดเสียง
นัยน์ตาที่จ้องมองไปที่หน้าต่างด้านข้างตึกลิ้มโพล่ง ทุกคน
ต่างมองตามสายตานันทา กระดาษขานายหนึ่งปรากฏร่าง
อยู่นอกหน้าต่างมองแลเห็นครึ่งตัว ใบหน้าเหี้ยมหน้ากระดุก
นัยน์ตาโปน หน้าผากเบิกกว้าง อายุประมาณ ๓๐ ปี เขา
สวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นในสีที่กลืนกับความมืด ถ้าไม่ใช่สีดำก็
ต้องเป็นสีกรมท่า

ทุกคนตกตะลึงไปชั่วขณะ แยกที่เข้ามาในบ้าน
“พัชรารภณ์” โดยไม่ได้รับเชิญยกปิ่นพอกขึ้นจ้องมาทาง

ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
 นำไปสะสมในกองทุน ป. อินทรมานิต
 เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
 และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
 ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
 ของนางปราณี อินทรมานิต ผู้เป็นภรรยา
 และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
 ตราบजनवาระसुतท้ายของชีวิตผู้เขียน

